

først af kom ind, der faar hun Lov at lære Arbejdet, — og til at arbejde, saa længe hun kan. Selv en af vore Plejemødre klager over, at al den Tid, hun, siden hun blev Elev, derefter Assistent og endelig Plejemoder, har tilbragt andet Sted end paa det Afsnit, hvor hun først begyndte, er sex Uger paa samme Afdelings Mandsside! Hvis en Plejerske, efter at være kommen ind paa en medicinsk Afdeling, mener, at hun har mere Lyst og Anlæg til kirurgisk Pleje, saa er det kun yderst sjældent, at hun opnaar den Begunstigelse, at blive optaget paa en kirurgisk Afdeling, efterat hun har vist den Utaknemlighed at forlade en medicinsk Afdeling, og hun sætter da sin surt erhvævede Anciennitet til! Det er ordnet saaledes, fordi det er en Lættelse for Lægerne at beholde de Plejersker, der engang have lært deres Sædvaner og Arbejdsmetode at kjende, og man tænker ikke paa, hvilken Uretfærdighed man derved begaar imod disse Plejersker. Ja, er der ikke her noget at udrette for en Kvinde, der har Lyst til at forbedre Kvinders Kaar, saa er det der intetsteds.

Hvad jeg her har sagt om Kommunehospitalet, gjælder ogsaa Frederiks Hospital — kun vil jeg tilføje, at man skulde tro, at det som Statens og den medicinske Undervisnings Hospital maatte have særlig Anledning til ogsaa at sørge for Undervisning af sine Plejersker, saameget mere, som det under alle Omstændigheder kommer Staten til Gode, naar der i den findes et stort Antal Kvinder, der have faaet en gennemført Uddannelse i Sygepleje, selv om de i Aarenes Løb skulde forlade Hospitalet. Man kan desuden ikke indskrænke sig til kun at uddanne Plejersker til det Brug, man i Øjeblikket har for dem, det vil straffe sig før eller senere. Det er ogsaa forkert først at antage dem til Uddannelse i en saa fremrykket Alder, at der kun er ringe Udsigt til, at de ville blive gifte, men at de derimod ville føle sig bundne til deres Hospital ved den Betragtning, at de paa et saa sent Stadium af deres Livsbane vanskelig ville kunne slaa ind paa en ny Vej, at de altsaa maa se at holde ud, til de styrte.

Ganske sikkert maa man sige, at Hospitalerne ikke stille sig tilstrækkelig hensynsfuldt overfor deres Plejersker; men jeg gjentager: Skylden herfor ligger hos dem, som føle Skoen trykke, og som hverken enkeltvis eller i Fællesskab gennem deres Plejemødre i al Loyalitet og med skyldig Ærbødighed paavise Manglerne og Midler til at komme ud over dem.

Hvor kan det nu være, at Plejerskerne finde sig i en saadan Tingenes Tilstand? Ja, for det første ere de Kvinder, og vi Kvinder ere jo gennem lange Tider opdragne til at finde os i det uundgaaelige og til at betragte alt, som ikke